

τίλλονται δὲ εἴτα καὶ τὰ πτερὰ αὐτῶν συλλέγονται πρὸς χρῆσιν τῆς διακοσμήσεως τῶν πέλων τῶν κυριῶν. Ἀλλ' οὐχ' οὕτως ἔχει. Τὰ πτηνὰ συλλαμβάνονται ζῶντα, ἐπιτηδεύει δὲ ἐκδέρονται ζῶντα, καὶ τὸ δέρμα ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ ἀσπαίροντος σώματος αὐτῶν. Διὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης τὰ πτερὰ, ὡς λέγουσι, διαρκῶς διατηροῦνται ἐπὶ τοῦ δερμάτος, ὥστε διὰ τοιοῦτου τρόπου πάντα τὰ πτερὰ τὰ εἰς τὴν διακοσμήσιν τῶν γυναικείων πέλων παρασκευάζονται.

Αἱ ἀβρόκαρδοι κυρίαι, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι μετὰ φρίκης θά σκεφθῶσιν ὁπόσαι ἑκατοντάδες χιλιάδων πτηνῶν τοῦ λαμπροτέρου πτελώματος ἐκδέρονται ζῶντα χάριν αὐτῶν καθ' ἑκάστον ἔτος. Ἐφόσον δὲ ἐξακολουθοῦσι ἐμμένουσαι καὶ ἀρεσκόμεναι εἰς τοιαύτην πολυτέλειαν, ἡ σκληρὰ αὕτη ἐργασία θέλει ἐξακολουθεῖ ἐπαναλαμβανομένη ἐπ' ἀπείρον. Ἡ βαρωνίς *Burdell-Coulls* ἐξ εὐγενοῦς ὁρμωμένη αἰσθήματος καὶ δικαίας συμπαθείας ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς κινήματος ἐν Ἀγγλίᾳ, σκοποῦντος τὴν ἀποτροπὴν τῆς θηριώδους ταύτης ἐνεργείας, ἐλπίζει δὲ ὅτι θέλει ἐνθαρρυνθῇ εἰς τοῦτο ἐκ τῶν κυριῶν τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ.*

Σεβαστή μου φίλη.

Πρὸς σὲ τὴν πεφιλημένην προστάτιδα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἀποστέλλω τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου, διότι κατὰ τὰς θλιβεράς περιστάσεις ἐν αἷς ἡ πατρίς ἡμῶν εὐρίσκεται, ποίαν ἄλλην παρηγορίαν δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς, εἰ μὴ βλέπουσα ὅτι ἡ διαδεχθεῖσα ὑμᾶς γενεὰ δὲν ἔπαυσεν ἐμπνευμένη ὑπὸ τῶν παραδειγμάτων σας; Ἐν μέσῳ τῶν καταδιωγμῶν, οἵτινες παρεσκεύασαν τὴν ἐλευθερίαν ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς μεγάλης πατρίδος μας, σὺ κόρη πενθοῦσα καὶ ἀπροστάτευτος ἐκ τῆς γενικῆς καταστροφῆς διασωθεῖσα, εὖρες ἄσυλον ἐν τῇ φιλοξενίᾳ ἀποικίᾳ τῶν Φωκαέων ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ἐμπορικῷ κέντρῳ καὶ πατρίδα καὶ φίλους εὐροῦσα καὶ τὰ γὰρὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἀφρόνως ἀπολαύουσα, οὐδέποτε ἔπαυσας νὰ σεμνύνῃσαι, διότι ἡ Πρόνοια σ' ἐγέννησεν Ἑλληνίδα. Ποσάκις ἐνθυμοῦμαι τὰς εὐχαρίστους ἐσπέρας, ὅτε πλησίον σου καθημένη σε ἤκουον ἀκορέστως διηγουμένην μοι μετὰ νεανικοῦ ὄλως ἐνθουσιασμοῦ, τὰ κατορθώματα τῶν ἀτρομήτων ἡρώων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ἱστορίας; ὦ, ναί, σὺ τότε διήγειρας ἐν ἐμοὶ διακαῆ τὴν πρὸς τὴν πα-

* Ἀναδημοσιεύοντας ἐκ τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Βύρων» τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν τῆς νεαρᾶς εὐπαιδέτου συγγραφέως Κυρίας Ἀρσινόης Γ. Παπαδοπούλου πεπεισμέθα ὅτι ἀνταπαρνόμεθα ὅχι μόνον εἰς τὰς παρακλήσεις πολλῶν συνδρομητῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τέρψιν καὶ τὴν ωφέλειαν τῶν ἀναγνώστων ἐν γένει τῆς «Ἀθηναίδος», καθότι τὸ ἡθικὸν στοιχεῖον, τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, τὸ γλαφυρὸν ὕφος, καὶ ἡ ζωηρὰ φαντασία, ἅπτερ χαρακτηρίζουσι τὸν κάλαμον τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος, δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ ἐφελευσῇσι γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν.

τρίδα ἀγάπην καὶ αἰσιωπηλαί ὑπὲρ τῆς περιλημμένης Μακεδονίας εὐχαὶ συνήνουν τὰς καρδίας ἀμφοτέρων.

Ἀλλ' οἶμαι! τοσοῦτοι εὐγενεῖς ὑπὲρ πατρίδος πόθοι, τόσα δάκρυα, μέλλουσιν ἄρα γε ν' ἀποβῶσιν εἰς μάτην, μέλλουσιν ἄρα γε νὰ λησμονηθῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ κλύδωνος, ὅστις συνταράσσει τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ ἡμεῖς παρασυρθεῖσαι νὰ συγκαταλεχθῶμεν μετὰ τῶν ἀφανῶν καὶ ἀλλογλώσσων γυναικῶν, αἵτινες οἰκαιοποιοῦνται τοὺς πατρώους τάφους καὶ τὸ ἔδαφος τῆς πολυπαθοῦς Μακεδονίας; Ἀλλ' ὅχι! δὲν ἀλλοῦσι μάτην αἱ τῶν Ἑλληνίδων καρδίαι, ὁ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα πόθος δὲν ἐξεγείρει μάτην ἐν αὐταῖς τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. ἐνῷ δὲ μεθ' ὑπερφηανείας αἰσθανόμεθα ὅτι εἰμεθα Ἑλληνίδες, πρὸς τίνα ἄλλον νὰ στραφῶμεν ἐν μέσῳ τῶν δοκιμασιῶν, αἵτινες μᾶς ἀναμένουσιν ἢ πρὸς ὑμᾶς ὃ τιμαλφῇ τῆς προγονικῆς εὐκλείας λείψανα, καὶ ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον τῶν Σπαρτιατικῶν παιδῶν ἐνθυμούμεναι ῥητόν νὰ σᾶς εἴπωμεν, «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ κάρρονες ὑμῶν», εὐτυχεῖς θέλομεν εἶσθαι ἐάν δυνηθῶμεν νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐναρέτου καὶ φιλοπάτριδος ὑμῶν βίου.

Τῇ 14ῃ Ἀπριλίου τοῦ.....ἔτους ἐπεβιβάσθην εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς.

Μεθ' ὁποίου ἐνθουσιασμοῦ ἐπάτησα τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος κατὰ τὴν αἰετοτε ἀξιομνημόνευτον δι' ἐμὲ ἡμέραν ἐκείνην! Μεθ' ὁποίας συγκινήσεως κλίνας γόνυ ἡσπάσθην τότε τὸ διὰ μαρτυρικοῦ αἵματος ἡγιασμένον αὐτοῦ χῶμα! Ἡ νεανικὴ μου φαντασία ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν μειδιῶντα εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην γῆν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινε γλυκύθυμόν τινα ψιθυρισμὸν ἐνῷ ἤκουε τὸ κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ θωπεῦον τὰς ἐνδόξους ἐκείνας ἀκτὰς.

Τέκνον τῆς πολυπαθοῦς Μακεδονίας, ἐκ τῶν σφαγῶν τῆς ἐπαναστάσεως μακρὰν ἐπὶ ξένης περιωθὲν κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, ἡρχόμεν νῦν ἐφθός, ἵνα ζητήσω πατρίδα καὶ μέλλον εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Πανελληνίου, ὡς εἰς γῆν ἐπαγγελίας. Ἀλλὰ νέος ἀφανὴς καὶ πτωχὸς ἐφθάνον εἰς πόλιν ἐνθα οὔτε φίλους, οὔτε συγγενεῖς εἶχον· καὶ ἐνῷ σύνους καὶ μελαγχολικὸς ἀνηρχόμεν τὴν Πειραιακὴν ὁδόν, αἶφνης διέκρινα τὴν Ἀκρόπολιν ὑψουμένην ὑπεράνω τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ καὶ ὡς φωτεινὴ τις ἀκτὶς ἀπροσδοκῆτως φωτίζει ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τὸν εἰς ἄγνωστα πελάγη διεσπασμένον θαλασσοπόρον, οὕτω καὶ ἡ θεὰ αὐτῆς ἀνέκφραστόν τινα ἐν ἐμοὶ διεγείρασεν πόθον, μ' ἔκαμε νὰ στρέψω παρευθὺς ἐκεῖσε τὸ βῆμα.

Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος ἐθαύμαζον τὸν διαύγη καὶ ἐκτεταμένον ὀρίζοντα τῆς Ἀθηναϊκῆς πυριδᾶδος. Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του καὶ ῥίπτων τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτῖνας διὰ τῶν κίωνων τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου ναοῦ, ἀπέσυρε βαθμὴδὸν τὴν περιφλεκτον αὐτοῦ χλαμύδα ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ὁρέων καὶ ἀπεχαιρέτα μετὰ θλίψεως τὴν χαρίεσσαν πόλιν τῆς Παλλάδος ἵνα ὁδηγήσῃ τὸ ἄρμα του εἰς ἄλλας χώρας ὀλιγώτερον προσφιλεῖς εἰς αὐτόν. Παντα-

χοῦ, ὅθεν ἔστρεφον περὶ ἐμὲ τὸ βλέμμα, μακρὰν ἐπὶ τῆς γαλιηνιαίας θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῶν περιστοιχοῦντων με ἐρειπίων, πανταχοῦ ζωηραὶ μοι διηγείροντο αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος· μεγαλείου τῆς πατρίδος! Ἀλλ' οἱμοὶ! ἤρχομην ἄρα γε ἐπὶ τῶν τόπων ἐκείνων ἵνα ἐμπνευσθῶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης; Ὁχι, τέκνον ὀφθαλμὸν καὶ ἀπροσάλευτον προσηρόμην ἐκεῖ, ὡς πρὸς ἱερὸν τι καὶ ἀπαράβιαστον ἄστυον, ἵνα ζητήσω παραμυθίαν. Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησίν μου καὶ οὕτω διὰ παντός ἐμείνα ἀγευστος τῆς τοῦ πατρὸς στοργῆς· ὦ, πόσους εἶχον θρηνησεῖ τὴν στέρησιν τοῦ φύλακός μου ἀγγέλου, ὅστις ἀπέπτυ τῆς γῆς πρὶν ἢ γνωρίσω τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ χαρακτῆρας!

Καὶ νῦν, μόνος ἐπρόκειτο νὰ διαχαράξω τὸ στάδιόν μου διὰ μέσου τοῦ ἀχανοῦς κόσμου. Δεκαεξαετῆς μόλις, μὲ βῆμα δειλὸν καὶ συνεσταλμένον ἀπεπειρώμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ἀλλὰ τίς φίλη χεὶρ ἤθελε μοι δεῖξει τὴν ὁδόν, ἣν ὤφειλον νὰ ἀκολουθήσω μετὰ τῶν σκοτεινῶν ἀτραπῶν, αἵτινες ἀτελεύτητοι διηνοίγοντο ἐνώπιόν μου; Τίς φίλη καρδιά ἤθελε μὲ ἐνισχύσει κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀποθαρρύνουσι ἢ τῆς ἀποτυχίας; Ἡμὴν πτωχός, ὁ δὲ μόνος ἐναπολειφθεὶς μοι συγγενής, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μὲ διατηρῇ δι' ἰδίων ἐξόδων εἰς τὸ σχολεῖον, μ' ἐβίαζε παντὶ σθένει νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐφλέγετο παιδιόθεν ὑπὸ τοῦ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα πόθου, καὶ οὔτε αἱ προτροπαί, οὔτε αἱ ἀπειλαί, οὔτε ἡ ἀνάγκη ἰσχυρὰν ποτε νὰ καταστείλωσι τὴν πρὸς τὴν παιδείαν ἀκατάσχετον ὁρμήν μου. Παῖς ἔτι κατόικουν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σχολείου συνειθίζον νὰ διέρχωμαι παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Πτολεμαϊκῆς βιβλιοθήκης καὶ ἐκεῖ λησιμονῶν καὶ παίγνια καὶ συντρόφους, ἄφινον τὴν φαντασίαν μου νὰ πλανᾶται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πρὸς τὸ παρελθὸν μεγαλεῖον τῆς πατρίδος καὶ τὸ πνεῦμά μου πλήρες πόθου ἐστρέφετο τότε πρὸς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην εἰς ἣν θαυμάσιος εἶχον διοχετευθῇ τὰ λείψανα τῆς ἀνεξαντλήτου προγονικῆς κληρονομίας.

Ἀλλὰ τὰ ὥραία ἐκεῖνα ὄνειρα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ὡς πνοὴν ἀνέμου διέλυσεν ἀπροσδοκῆτως ἀδυσώπητος τύχη· καὶ βαρυαλγῶν νῦν ἐμελλον ν' ἀποχαιρετίσω τὸν λόγιον Ἑρμῆν καὶ νὰ προσέλθω εἰς τὴν λατρείαν τοῦ κερδῶου. Καὶ ἐγγώριζον μὲν ὅτι ὁ αἰὼν ἐν ᾧ ἐγεννήθην ἦτο αἰὼν καθ' ὃν ὁ βιοφθόρος χρυσός, ὁ τῶν κακῶν ἀείποτε ἀρχηγός, μετὰ μανίας ἐλατρεύετο, ἐγγώριζον ὅτι ἡ ὁδὸς ἦν με ἠνάγκαζον ν' ἀκολουθήσω ἤθελεν εὐκόλως μὲ φέροι εἰς πλοῦτήν, εἰς τιμὰς, ἀλλὰ τίς ποτε τύχη ἤθελε θεραπεύσει τὸν πρὸς τὴν παιδείαν πόθον μου;

ὑπὸ τοιούτων λοιπὸν σκέψεων κατεχόμενος, περιέφερον τεθλιμμένος τὰ βήματά μου ἐπὶ τῶν τόπων ἐκείνων, ἐφ' ὧν ἡ ἀνθρωπίνη μεγαλοφυΐα ἀνεξαιτίπτως ὑπενώπωσε τὰ ἔχνη αὐτῆς· ἀλλὰ τέλος ἀπαυδήσας ἐκάθισα παρὰ τινι γωνίᾳ καὶ στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ

τῆς χειρὸς, ἀφῆκα ἐλεύθερον τὸν ροῦν τῶν δακρύων. Βαθυδὸν ὅμως ὁ κόπος καὶ ἡ συγκίνησις μοι ἐπέφερον ἀτονίαν, ἀχλὺς κατεκάλυψε τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλμούς μου καὶ ὁ νοῦς μου ἀνεπαισθήτως ἐδυθίσθη εἰς κόσμους ἰδεῶν ἀγνώστους καὶ μυστηριώδεις. Τότε συγκεχυμένως πῶς ἤκουσα γλυκεῖαν· φωνὴν ἤκουσαν πλησίον μου· καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅτι δὲν ἦμην μόνος ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἵστατο γυνὴ ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπής· σφίγγε, σύμβολον τοῦ μυστηρίου, ἐκόσμει τὸ ὑψίλοφον αὐτῆς κράνος καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς δράκων ὑπερμεγέθης μετ' ὑποταγῆς ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο ἀπλή μὲν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐνέφαινε μεγαλεῖον καὶ εὐγένειαν ἀσυνήθη, ἐφόρει χιτῶνα ποδῆρη, ὅστις μετὰ χάριτος διὰ ζώνης συνεσφιγμένους, κατέπιπτεν εἰς ἀφθόγους πτυχὰς ὑποδεικνυσάσας ἐλαφρῶς τὸ σχῆμα τοῦ ἐναρμονίου αὐτῆς σώματος. Αἰγίς ἐκάλυπτε τοὺς ὤμους καὶ τὸ στῆθος καὶ τὰ μὲν γυνὴ αὐτῆς μέρη ὁ λαϊμός· καὶ οἱ βραχιόνες, ἐνεφαίνον τὴν σεμνότητα καὶ τὸ αἰθέριον κάλλος παρθένου ἀσχολουμένης εἰς ἔργα ἀρρενωπὰ καὶ γενναῖα. Πλήρης σεβασμοῦ ἠτένισα πρὸς τὴν νεανικὴν ἐκείνην μορφήν, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ θάμβους ἐταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμούς διότι ἐνόησα παρευθῆς ὅτι φιλόξ θεῖα κατεφώτιζε τοὺς γαλιηνίους ἐκείνους χαρακτῆρας. Ἡ χρυσὴ αὐτῆς κόμη ἀφελῶς διαχυομένη ἀπὸ τοῦ κράνους, περιέβαλλε τὸ ἐμβριθὲς μέτωπόν της, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντενάκλων πρὸς τὴν γῆν τοὺς γλαυκοὺς οὐρανοὺς ἐνῶ τὸ ἐκτεταμένον καὶ βαθὺ αὐτῆς βλέμμα ἠτένιζε μακρὰν, ὡς νὰ διέσχίζεν ἐπ' ἄπειρον τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ μέλλοντος· τὰ χεῖλῃ της, ἅτινα οὐδέποτε διέστειλε τῆς φιλαρεσκίας τὸ μείδιμα, ἀπεκάλυπτον τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν ἀπερίοριστον ἰσχὺν τῆς βουλήσεως. Ἐκράτει εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα δόρυ στηρίζουσα ἐν ταυτῇ τὴν παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἀσπίδα, τὴν δὲ δεξιὰν φιλοφρόνως ἔτεινε πρὸς γυναῖκά τινα μετ' ἧς ἐφαίνετο ὅτι συνωμίλει· ἐνῶ δὲ ἐλάλει ἡ ἀθάνατος ἐκείνη παρθένος ἢ ἡμροᾶτο μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἀγνώστον ἐκείνην, ἡ γλυκύτης καὶ ἡ καλοκάγαθία καθίστων ἔτι συμπαθεστέρους τοὺς σοβαροὺς αὐτῆς χαρακτῆρας.

Ἀλλ' ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν λάμψις, διεγείρασα αἴφνης τὴν ὑπνώττουσαν ψυχὴν μου, δὲν μὲ ἀφῆκε κατ' ἀρχὰς νὰ παρατηρήσω τὴν μετ' αὐτῆς συνομιλοῦσαν μετ' ὀλίγον ὅμως διέκρινα ὅτι ἦτο γυνὴ περικαλλῆς ἐπίσης, ἀναστήματος ὅμως μικροτέρου τῆς θεᾶς· ἐφαίνετο καταβεβλημένη καὶ βαθεῖα μελαγχολία, ὡς σκοτεινόν τι νέφος ἐπεσκίαζε τὴν συμπαθῆ αὐτῆς μορφήν, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ δεδακρυσμένοι ὑψούντο πρὸς τὴν θεάν· ἐνῶ δὲ ἐκπληκτος ἐγὼ ἠτένιζον πρὸς αὐτήν, φωνὴ μυστηριώδης, ὡς μεμακρυσμένη τις γνωστοῦ μέλους ἀπήχησις, ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς μου, «Πατρίς» καὶ ἡ καρδιά μου σκιρτήσασα μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπανελάβε «Πατρίς!»

«ὦ θεᾶ, πρὸ τῆς ὁποίας ἐξαφανίζεται τὸ ψεῦδος καὶ ἡ

ἀπάτη, λάβε οἶκτον ὑπὲρ ἐμοῦ, ἥτις ὑπὸ μυρίων ἐχθρῶν διωκομένη, καταφεύγω ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.»

«Στρέψον, ὦ θυγάτερ, περὶ σέ τὸ βλέμμα», ἀπήντησεν ἡ Ἀθηνᾶ, «ιδὲ τὰ νέφη τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀπιστίας καλύπτοντα τὴν πεπλανημένην γῆν, ιδὲ τοὺς γαύρους διπλωμάτας κρατοῦντας εἰς τὰς βεβήλους αὐτῶν χεῖρας τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν· οἱ λαοὶ καταπατούμενοι βοῶσι πανταχοῦ δικαιοσύνην· ἡ ἀρετὴ αἰσχυνομένη φεύγει μακρὰν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ Θέμις μετὰ βδελυγμοῦ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον· ἡ καταιγὶς λυσσώδης μαίνεται περὶ σέ καὶ μετ' ὀλίγον θέλει σέ ρίψει θύμα εἰς χεῖρας καταχθονίου ἐχθροῦ! Ἐκεῖ, ὅπου δύσηχος γλώσσα καταπνίγει τὸ μέλος τῆς ἑναρμονίου γλώσσης τῶν Μουσῶν, ἐκεῖ, ὅπου ἀφανῇ τέκνα τοῦ σκότους καὶ τοῦ δόλου προσπαθοῦσι χαμερπῶς νὰ υἱοθετηθῶσιν ὑπὸ μητρὸς ἀνοσίου, ἐκεῖ ὁ ὄφις τῆς βραδουργίας εἰσχωρεῖ μεταξὺ τῶν εἰρηνικῶν λαῶν σου, ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους φρουρούμενος ἐνεδρεύει ὁ ἀπληστος ἐχθρὸς σου, ἐχθρὸς ἀπατεῶν, ὅστις καὶ αὐτὰ τὰ ἱερά, ὡς πρόσχημα τῶν καταχθονίων αὐτοῦ σκοπῶν προτείνων, μετ' ἀγρίας χαρᾶς σοὶ προετοιμάζει τὸν ὄλεθρον. ὦ, τλήμων Πατρίς, ἡδύνασό ποτε νὰ ὑποστῇς δοκιμασίαν σκληροτέραν; Ἰδὲ μεθ' ὁποίας ὑποκρισίας καπηλεύεται πᾶν ὅ,τι καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ βαρβαρότης ἐσεβάσθησαν, ὡς ἱερὸν καὶ ἀπαράβιαστον. Προχωρεῖ ἀφορητὴ κατὰ σοῦ ἀδιαλείπτως καὶ μετ' ὀλίγον θέλει ἐπιπέσει μανιώδης, ὡς ὁ χεῖμαρρος, ὅστις κλονίζει καὶ παρασύρει μετ' αὐτοῦ πᾶν τὸ προστεχόν, μετ' ὀλίγον θέλει κατακλύσει τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ πατρώα λείψανα καὶ τὰ βορβορώδη αὐτοῦ κύματα ἀπαισιῶς κατακυλιόμενα θέλουσι μολύνει τὰς ἐνδόξους θαλάσσας σου. Ἀλλ' ὅχι· δὲν δύναται νὰ καταβάλλῃ τὸν Ἑλληνισμόν ἡ μικρὰ τοῦ βαρβάρου χεῖρ,

ιδὲ ἀπὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ σκότους τοῦ βορᾶ, ὅσους καρδίαι ἀγωνίσαι, πρὸς σέ, ὡς πρὸς τὸν παρήγορον ἥλιον τῆς ἐλπίδος μετὰ πόθου ἀτενίζουσιν, ὦ κόρη ἀθανάτου μητρὸς, ὡς σὺ ἡ τὴν δαδὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς πατρώον κληροδότημα, κρατοῦσα ἐγέρθητι καὶ πάλιν ἀπόσεισον τὴν μικροψυχίαν· ἡ σάλπιγξ τοῦ κινδύνου ἀντηγεῖ περὶ σέ».

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος γεννηθεὶς τῷ 1827

ἔχει ἡλικίαν 50 ἐτῶν. Εἶναι εἰς τῶν νοσημονεστέρων καὶ μᾶλλον εὐπαιδευτῶν ἡγεμόνων. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ἔδωκεν αὐτὸν νέον ἔτι ὄντα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ πλοιάρχου Süike ἀρίστου ναυτικοῦ. Ὁ μέγας δούξ ἐπεδείξατο μεγάλην δεκτικότητα εἰς τὴν ναυτικὴν ἐπιστήμην, καὶ διαφόρους ἄλλας γνώσεις προσκτησάμενος, ἢ πολλὴν γλωσσομάθειαν.

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τὸ ναυτικὸν τῆς Ῥωσσίας ἔκαμιν ταχείας προόδους τελευταῖον. Πολὺ συνετέλεσε εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἐν Ῥωσίᾳ βοηθήσας πολὺ αὐτοκράτορα εἰς τὰς ἐπὶ τούτου ἐνεργείας του. Ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ δουκὸς τοῦ Σάξ Ἀλτεμβούργου τῷ 1848, κληθεῖσα μετὰ τὸν γάμον Ἀ-

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζεται» [Γαλ. 5', 2].

λεξάνδρον Ἰωσεφώδναν.

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΓΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 20.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I'.

Ἡ κυρία τῆς Ῥόζας καὶ τὰ τέκνα της ἀναχωροῦσιν